

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ARGUMENTELE ÎNVIERII

Iată-ne din nou împreună în gând, în rugăciune și în meditație, cu bucurie întâmpinând Sărbătoarea sărbătorilor, evenimentul cel mai mare din istoria creștinismului și anume Învierea Domnului. Aș vrea ca ziua aceasta de mijloc de primăvară, zi de sfințită amintire a ceea ce a fost un moment de cotitură în istoria credinței oamenilor, să fie și de data aceasta, pentru noi toți, un prilej de reînnoire a credinței și de reînnoire a hotărârii de a deveni mai buni, așa cum ne-a învățat Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El și-a dovedit dumnezeirea Sa și a învățăturilor Sale, chiar prin evenimentul pe care îl sărbătorim azi, precum spune Sfântul Pavel: „Hristos a dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin înviere” (Romani I, 4).

Sfânta Scriptură a Noului Testament, cartea noastră de temelie, prin graiul sfinților ucenici ai Mântuitorului, prin mărturia lor scrisă și ajunsă până la noi, cu putere de document istoric, ne povestește cu multe amănunte cum s-au petrecut faptele, și e bine ca, în aceste momente, să ni le rememorăm și noi. În felul acesta ne vom împărtăși cunoștințele și, mai ales, ne vom întări credința și convingerile, ne vom mângâia sufletele, vom fi ca cei ce știu, ca cei pe care nimic nu-i mai poate clinti din credința lor.

Care sînt argumentele cu care Sfânta Scriptură apără realitatea învierii Domnului? Iată tema asupra căreia vom stăruî în cele ce urmează. Și dacă există și unele

contraargumente, care sînt ele, și ce valoare au? Stă vreunul în picioare în fața argumentelor, gata să ne strecoare în suflet îndoiala?

1. În primul rînd vom spune că nu e vorba în Sfânta Scriptură de argumente propriu-zise, pentru că sfinții evangheliști și ceilalți apostoli nu poartă discuții cu cineva, nu vor să demonstreze cuiva că Hristos a înviat. Ei povestesc fapte. Ca martori oculari. „Dumnezeu a înviat pe acest Iisus, și la acesta noi toți sîntem martori” (Faptele Ap. II, 32). „Noi sîntem martorii acestui fapt” (Faptele III, 15).

Nu trebuie așadar să uităm nici o clipă că știrile ne vin de la martori oculari. Ei L-au văzut murind, L-au îngropat, L-au plîns, și-au pierdut speranța, s-au lepădat de El cînd L-au văzut la strîmtoare, și-apoi, tot ei, L-au văzut înviat, deși nu se mai așteptau la așa ceva. Și cînd L-au văzut înviat, și-au recăpătat curajul, ba chiar au devenit îndrăzneți, au început să-L mărturisească în piețele publice, ei care cu cîteva zile înainte se temeau să spună că îl cunosc, cum a făcut Petru în fața slujnicilor mai marelui templului. Faptele îi sileau să le ateste, să le adevărească, să le mărturisească: „Nu putem să nu grăim cele ce am văzut și am auzit” (Faptele Ap. IV, 20) spuneau acum Petru și Ioan.

2. Cînd s-au dus mironosițele dimineața la mormînt, au găsit mormîntul gol. Au venit apoi și

ceilalți apostoli: și ei l-au găsit gol. Soldații care îl păzeau, l-au văzut gol și s-au dus să raporteze șefilor lor. Vor fi venit și aceștia și l-au văzut tot gol. Acum a apărut și primul contraargument. Căpeteniile preoților, intrați în panică, s-au asociat cu soldații punînd la cale o minciună: „Să spuneți că noaptea, cînd dormeați, au venit ucenicii Lui și L-au furat” (Matei XXVIII, 13). Logica acestui contraargument e însă slabă, neputincioasă. Dacă dormeau, de unde știau că L-au furat ucenicii? Și ei, cum de au adormit toți? Și cine ar fi îndrăznit să se apropie de un mormînt păzit de soldați și sigilat? Ucenicii? Dar ei erau înfricoșați, erau străini de Ierusalim, erau incredințați că totul s-a terminat. De ce L-ar mai fi furat din mormînt?

Și-apoi, dacă ei l-ar fi furat, cum ar fi murit ei pentru Dînsul, propovăduindu-L înviat, căci aproape toți au murit de moarte martirică. Cine moare pentru o minciună ticluitoare de el însuși? Contraargumentul furtului e lipsit de orice logică. Mormîntul era gol pentru că Hristos înviase. De altfel au și făcut cercetări. Nu l-au găsit niciodată. Și cum puteau să-L găsească? Nu era ascuns nicăieri. Era viu și în mormînt n-a mai fost adus niciodată.

† ANTONIE
Mitropolitul Ardealului

(Continuare în pag. a 4-a)

Vestirea Învierii Domnului prin cuvinte și icoane

Prin învierea Sa, Mîntuitorul a învins puterea morții, viața a devenit biruitoare. Biserica este mereu vestitoare a acestei biruinți. Biserica Ortodoxă face această vestire mai ales prin două feluri: prin cuvintele Sfintei Scripturi și prin sfintele icoane.

Cel ce intră într-o biserică ortodoxă aude „cuvintele vieții veșnice” și vede cu ochii icoanele în care sînt înfățișate în culori viața și minunile săvîrșite de Domnul nostru Iisus Hristos.

Cel ce citește cu luare amînte cuvintele Scripturii despre învierea Domnului își poate da seama că această minune întrece orice putere omenească.

Ea este o faptă pe care numai Dumnezeu o poate săvîrși. Nici cînd pînă atunci și nici de atunci încoace istoria nu a putut consemna în cursul ei asemenea minuni. Domnul a înviat din morți după ce a primit moartea pe cruce, după ce fusese îngropat și păzit cu strînicie. Cu toate acestea a treia zi a înviat, precum a prezis Scriptura. Așa a vestit ingerul femeilor mironosițe, cînd au venit la mormînt, astfel mărturisesc apostolii Petru și Ioan care au venit și au văzut mormîntul gol. Astfel s-au convins apostolii cînd li s-a arătat și a mincat cu ei. Așa a grăit și apostolul Toma după ce a pus degetul în semnul cuielor și mîna în coasta ce fusese străpunsă cu suflă. De două mii de ani Biserica vestește prin cuvînt acest adevăr.

Cel ce citește relatarea patimilor și învierii Domnului este cucerit de adevărul celor relatate, de realismul în care sînt înfățișate faptele și ajunge la concluzia sutașului care L-a însoțit pe Iisus pînă pe Golgota: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”.

Dar cum ne înfățișează icoanele minunea învierii lui Hristos?

Istoria artelor cunoaște multe icoane celebre care au înfățișat patimile și învierea Domnului.

Mulți pictori s-au simțit atrași să cuprindă în culori aceste momente din viața lui Iisus. Nu intenționăm să amintim aici numele și valoarea acestor fel de icoane.

Ne vom mulțumi să amintim că în bisericele ortodoxe se înfățișează mai ales trei feluri de icoane în care este înfățișată minunea învierii Domnului. Fiecare cuprinde un anumit moment și scoate în evidență un adevăr și o însemnătate a minunii.

După cuvintele Sfintei Scripturi nimeni n-a văzut momentul în care Iisus a înviat. Străjerii au adormit, cu toată grija ce li s-a dat, de aceea mărturia lor că L-au furat apostolii n-are nici o valoare. Acesta este motivul pentru care nici un pictor n-a recurs

† VASILE
Episcopul Oradiei

(Continuare în pag. a 3-a)

Anul și ziua morții Domnului — O discuție recentă —

Una dintre problemele dezbătute cel mai mult de către lumea creștină, atît în trecut cît și în prezent, este aceea a zilei și anului, în care Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a murit și a înviat. Într-adevăr, dacă ne aruncăm ochii în lucrările mai recente ale cercetătorilor care s-au ocupat de această problemă, rămînem surprinși de bibliografia deosebit de bogată pe care ei o indică, deși autorii respectivi afirmă chiar că n-au menționat decît operele cele mai de seamă.

Ca români, avem satisfacția că, printre cei care s-au ocupat de cronologia vieții Mîntuitorului, se află și doi compatrioți, cu lucrări de înalt nivel științific. Ei sînt profesorul de la facultatea de teologie din Cernăuți, Vasile Gheorghiu¹ și Gustav Baron Bedeus von Scheeberg din Sibiu.²

Deși studiile despre cronologia vieții Mîntuitorului sînt așa de numeroase, totuși concluziile la care au ajuns cercetătorii respectivi nu sînt în concordanță, ci aceste concluzii diferă aproape de la autor la autor. Așa de exemplu au fost propuse ca date, pentru crucificarea Domnului, o vineri care ar fi căzut la: 18 martie, anul 29; 7 aprilie, anul 30; 27 aprilie, anul 31; 3 aprilie, anul 33; 23 aprilie, anul 34.

Anii 33 și mai ales 30 au cei mai mulți partizani.³ Dacă între ortodocși și catolici există o oarecare unitate, pentru ziua și anul morții Mîntuitorului, în lumea protestantă deosebirea pentru problema cronologiei vieții Mîntuitorului sînt cu mult mai mari.

După descifrarea manuscriselor găsite la Marea Moartă, s-a văzut că obștea de la Qumran avea

¹ Anul și ziua morții Domnului nostru Iisus Christos. Studiu de cronologie biblică. Cernăuți, 1925, p. 152, cu tabele astronomice.

² Die Chronologie des Lebens Jesu, Hermannstadt (Sibiu), 1928.

³ Pr. prof. Gheorghiu este pentru vineri 7 aprilie, anul 30, iar Gustav Bedeus este pentru vineri 3 aprilie, anul 33.

Pr. Athanase Negoită

(Continuare în pag. a 7-a)

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le.”

Sfîntul Grigorie de Nyssa: Predică la sfintele și mîntuitoarele Paști

Adevărată odihnă este această simbătă care ne-a izvorit nouă binecuvîntare de la Dumnezeu, căci prin ea „s-a odihnit Domnul de toate lucrurile Sale” (Fac. 2, 2), pe care le-a săvîrșit pentru mîntuirea lumii și prin ea s-a încheiat și biruința asupra morții, copleșindu-ne astfel cu bucuriile ei atît ochii, cît și urechile și inima și umplîndu-ne de veselie prin tot ce am văzut, am auzit și ne-a desfătat. Lumina văzută de ochii noștri venea de la vîlvătaia luminărilor ce-a spintecat văzduhul noaptea întreagă în tot acest răstimp, iar glasurile care ne-au răsunit în urechi sub formă de psalmi, de laude și de cîntări duhovnicești” (Efes. 5, 19) ne-au adus în suflete un suvoi de bucurii dîndu-ne să înțelegem cum se scurg în noi nădejdi de mai bine, în vreme ce, fermecată de cele spuse și văzute, inima tresaltă de o bucurie negrăită. Avem senzația că sîntem duși de mîna de la niște lucruri văzute la altele nevăzute. Parcă ar fi vorba de bunătațile despre care vorbește Apostolul: „Ceea ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit” (I Cor. 2, 9) încît simțeam că stăm în fața unei icoane cu adevărat fericite, pline de o nădejde nespusă. Intrucît așa dar această noapte luminoasă și-a împreunat razele făclilor sale cu cele de dimineață ale soarelui formînd laolaltă parcă o singură zi, fără să lase loc vreunui răstimp de întunec, să punem la inimă, fraților, proorocia pe care o anunță cuvintele psalmistului, care spun: „aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul”, în care nu-i vorba de vreo lucrare grea sau cu anevioie de împlinit, ci-i vorba de bucurie, de voieșie și de veselie, după cum completează același psalmist cînd zice: „să ne bucurăm și să ne veselim întru ea” (Ps. 117, 24). O, ce porunci bune! O, ce rînduiri fericite! Căci într-adevăr, cine nu-și va da silința să se plece cît mai neîntîrziat în fața ei și cine n-ar primi mai bucuros să îndure o pagubă oarecare numai să scape de neplăcerile tribunalelor? Iată așadar care-i roada bucuriei și iată de ce sîntem chemați să ne veselim astăzi: pentru că

(Continuare în pag. a 2-a)

